

Christianne Kievit

TEKST ZAÏDA RIVAL EN DANIEL KORVEMAKER

Bijna ieder lid is bekend met de blauwe Berliner, achterin de loods liggend en gedoopt als de 'Christianne Kievit'. Al bijna 25 jaar houdt deze twee een stelling in de loods bezet. Menig competitieroeier en oudere generatie wedstrijdroeier zal het roeien in deze boot herinneren. Het verhaal

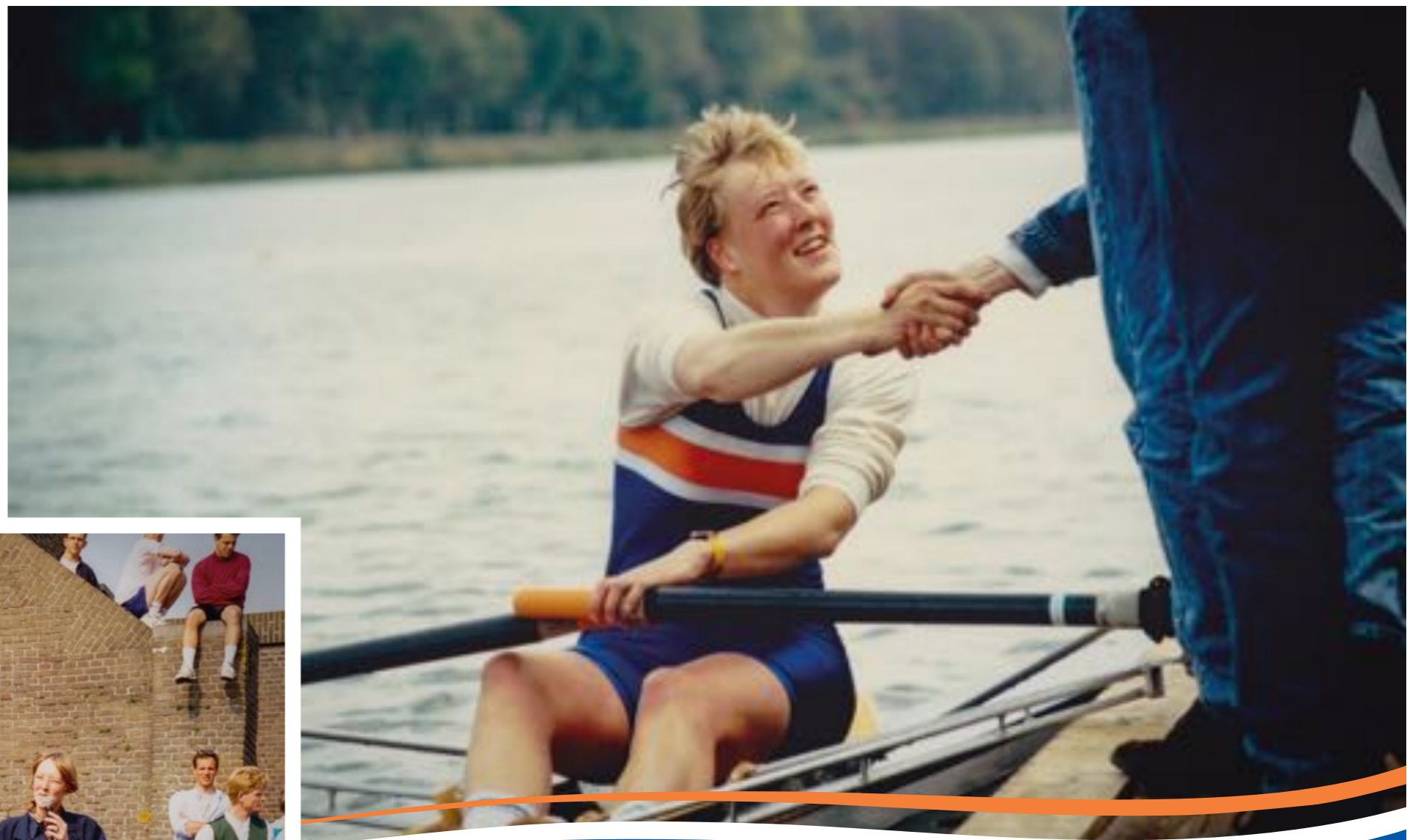
achter de naam van deze boot is daarentegen geen gemeengoed. Met die reden zochten wij Christianne op in Delft en vroegen haar naar haar tijd op Proteus-Eretes.

"In 1986 ben ik Bouwkunde komen studeren in Delft. Het eerste jaar heb ik competitie geroeid zodat ik eerst even kon wennen aan het studeren en het op kamers wonen. In dat jaar was er weer eens een volle eerstejaars damesacht, dat was toentertijd niet standaard. Die acht heeft niet zo'n succesvol jaar gehad en werkelijk geen enkel blik getrokken. Vanwege diverse redenen lukte het gewoon niet. Een jaar later had ik aangegeven dat ik ook intraining wilde. Na de Asopos kwamen de coaches naar mij toe en vroegen mij om deel te zijn van hun sterke tweedejaars damesvier met Anne Marie de Boer, Annemarie Kram en Wietske van der Waal. Dat was voor mij natuurlijk een mooie kans en die heb ik gegrepen.

Ik heb mijn oude dagboeken erbij gepakt om uit te zoeken hoe dat jaar nou precies verliep, want in mijn herinnering hebben we een heel succesvol jaar gehad. Dat ging echter niet zonder slag of stoot. We hebben goed getraind, maar we hadden de kersttest eigenlijk min of meer verprutst. Toen dachten we met z'n vieren: "Maar wacht even, hier gaat iets niet goed!" We waren alle vier groot en sterk dus daar lag het niet aan. Onze coaches, Rosalie Nijenhuis en Tiemen de Lange, hebben toen voorgesteld om mentale training in te zetten. We vonden Hans van der Hoog bereid om ons te begeleiden op mentaal gebied. Met behulp van deze trainingen probeerden we ontspannen en geconcentreerd aan de

start te verschijnen. Na de kerstvakantie hebben we voor onszelf een drie kilometer test gevaren en dat ging prima. Dat mentale deel is helemaal niet zo moeilijk: het gaat om rustige ademhaling en een stukje ontspanning, om er maar voor te zorgen dat je al je focus op die wedstrijd kan leggen. Al het gedoe om je heen, met 'zal het wel of zal het niet': weg ermee! Het is eigenlijk een soort focus die je in de ploeg brengt. Daarnaast hebben we ook gewerkt aan visualisatie; dus bijvoorbeeld wat je gaat doen als je op de Amstel ligt en je ziet een boot dichterbij komen? Juist dan is het belangrijk om gewoon geconcentreerd je eigen haal te blijven maken, en ze van je af te trappen. Dat waren heel mooie oefeningen die ons enorm geholpen hebben. Voor de wedstrijd legden we de boot even vijf minuutjes in het riet, dan pakten we gewoon even ons momentje rust. Vervolgens konden we knallen.

Het voorjaar van '88 was dus mijn eerste wedstrijdseizoen. Op de Winterwedstrijden hebben we de nieuwelingen vier gewonnen, daarna geblikt op de Heineken Roeivierkamp en vervolgens zelfs de Head gewonnen in een combinatie met Gyas. Daar waren we

helemaal verbijsterd over. De winstmarge was slechts een fractie van een seconde maar onderweg hebben we natuurlijk niet doorgehad dat het zo spannend was. Onze boot werd ook gebruikt door de heren, dus na onze finish roeiden we de boot terug naar de start in Ouderkerk. Pas daarna hoorden we dat we blik hadden, ongelooflijk! Destijds duurde het even voor de uitslagen bekend waren; smartphones waren er nog niet, dus de uitslagen werden op papier verspreid.

Op de Randstad Regatta, destijds de eerste klasserende wedstrijd van het 2k seizoen, wonnen we de beginnelingen en nieuwelingen vier en zo ging het maar door. Het seizoensdoel was om op de ARB overgangs te worden. Toen dachten mijn ploeggenoten: "Hee, dat bestaat niet, dat gaat toch nooit lukken?" Uiteindelijk waren we niet op de ARB overgangs, maar waren we het al op de Hollandia. Ik besefte in die tijd de uitzonderlijkheid er nog niet van. Het ging gewoon goed en het was

leuk. Maar voor mijn ploeggenoten was het gezien hun eerste jaar eigenlijk nog specialer. Ik heb de blikkenlijst er nog even bij gepakt; mijn ploeggenootje die na één jaar in de vier stopte staat op zeven blikken, dus ik denk dat we dat jaar dus zeven keer geblikt hebben. Het tweede jaar in de vier ben ik SA boordroeien geworden. In totaal heb ik zes jaar geroeid, grofweg drie jaar in de vier en drie jaar in de skiff.

In mijn eerste seizoen in de skiff, 1991, won ik de WinterWedstrijden en trok ik blik op de ZRB, de Hollandia en de Slotwedstrijden. Op de ARB, een jaar later, roeide ik mijn allermooiste wedstrijd en werd SA scullen. De commissaris wedstrijdroeien van die tijd, P.J. Speerstra, heeft mijn race tot 1500m gekeken met de gedachte: "Moet ik de champagne uit de auto halen? Oh nee dit komt aan op een eindsprint, ik ga alvast naar de start toe voor de volgende heat." ▶

Hoewel ik normaal gesproken een diesel ben, heb ik deze wedstrijd juist gewonnen met een eindsprint. Ik zat er zó goed in en voer naast een SB dame die werd aangemoedigd door iemand op de kant waar ik helemaal gek van werd. Toen ik op de 1500m naast haar lag dacht ik: 'Ik ga eens een beetje duwen. Straks op de 250 ga ik wel helemaal los, maar ik begin nu alvast een beetje.' Dus die mensen aan de kant werden helemaal gek: 'Wat doet die Kievit? Gaat ze nou sprinten? Dat kan toch niet waar zijn?!'. Haal voor haal zag ik de boot schuiven. Ik krijg er weer kippenvol van, zo'n gave wedstrijd!

In mei zou ik naar Essen gaan, maar de vereniging was mij vergeten in te schrijven en kreeg het niet voor elkaar om mij later nog bij te schrijven. In plaats van de wedstrijd in Essen heb ik lekker getraind op zondagmiddag en Ids Thepass als gastcoach gevraagd. We hebben toen een intensieve interval training gedraaid, naar Overschie gevaren, bij de brug rond gemaakt en het volgende blok opgebouwd. Je fietst of roeit vast weleens langs de Zwethheul, waarnaast een huis staat met een skiff in de tuin. De skiff lag die zondagmiddag in het water. Dat is zeldzaam. Ik heb die zondagmiddag met volle vaart het puntje van de Blame in de rigger

'Wat doet die Kievit? Gaat ze nou sprinten? Dat kan toch niet waar zijn?!'

van deze skiff geboord. Zo hard dat het vast zat. Nadat we de boot hadden losgetrokken en ik vlakbij had aangelegd weet ik nog dat ik tegen Ids zei: 'Ids, ik durf eigenlijk niet te kijken'. Met Ids' zakdoek om het puntje ben ik toch maar terug naar de loods gevaren. We hebben Carl Douglas gebeld om de boot op te halen, zodat deze in Engeland kon worden gerepareerd. Het was een net nieuwe boot die nog niet kon worden gerepareerd in Nederland. Dat is dus het verhaal achter het witte puntje van de Blame. Kijk er maar eens naar. Het is nu weer redelijk bijgekleurd.

Najaar '92 begon met de Universiteitsachten. Dat was toen de allereerste keer dat we dat deden, als lustrumactiviteit. Een boord aan boord wedstrijd op de Schie. In plaats van Proteus

tegen Laga was er een TU Delft acht. Op uitnodiging van Proteus zijn zelfs ook Oxford en Cambridge gekomen. (Met de KLM Cityhopper, zie Venster Juni 2016) Echt een fantastische wedstrijd!

Het was mijn derde skiffjaar en ik wilde aansluiting zoeken bij de damesgroep die onder leiding van René Mijnders op de Bosbaan trainde. Dat ging via zogenaamde Waterdagen en de procedure was wat vaag. Mijn seizoen was niet zo sterk; de combinatie met afstuderen bleek niet zo optimaal.

Na zomer '93 stond ik voor een dilemma: aansluiting zoeken bij de top en kijken wat er mogelijk was, of een baan zoeken. Ik heb beide ingezet en kon begin '94 aan het werk als architect. Ik denk dat het goed was zo; de fascinatie voor coaching, en de samenwerking tussen hoofd en lijf was geboren en geeft richting aan m'n huidige onderneming.

Waarom de twee naar mij is vernoemd? Ik was op dat moment aanvoerder van de dames blikkenlijst, totdat Carin ter Beek mij op een gegeven moment voorbijging. In 1994 mocht ik op Hemelvaartsdag, tegelijkertijd ook Ouderdag, de boot dopen als de Christianne Kievit en de boot werd daarna voorgeroeid als een twee zonder." ■